

налъ въ примка. Войниците, които ги конвоираха, трѣбваше да даватъ хиледи обяснения: гдето, кога, какъ ги хванали. Тѣ показваха и турски патрони, изострени като шила.

— Гледай, — чувахъ задъ себе си, — дяволъ да ги вземе, остри...

— Остри. И защо?

— Хмъ... да убиватъ по-лесно. Турска работа.

Трѣбваше да се мине повече време, за да се убедятъ нашитѣ войници отъ опитъ вече, че не отъ омраза и жестокостъ турцитѣ бѣха изострили куршумитѣ си. Напротивъ, нашитѣ излѣзоха много по-опасни и по-безмилостни отъ тѣхнитѣ.

Днесъ бѣхме начело на главнитѣ сили. Отъ бивака при Куртъ-Аланъ колоната продължаваше още да се извлича и протака като грамадна нишка отъ развиваще се кълбо. Пжътъ кривулѣше въ широки спирали нагоре срѣдъ гжста и девствена гора. Рѣдко бѣхъ виждалъ нѣщо подобно. Есенъта бѣше изпъстрила още неопадалата шума съ най-разнообразни бои, каточе цѣлата гора по нѣкакво чудо бѣше разцѣфнала, отрупана съ едри фантастични цвѣтове. Надъ сребърнитѣ стволове на брезитѣ падаха янтарно-желти листа, сухи и червеникави покриваха старитѣ джбове, нѣкжде се виждаха още сочни, тъмно-зелени листа, нѣкжде — голи и черни